

Sygn. akt I PK 87/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa A. S.
przeciwko J. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 września 2014 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 12 lipca 2013 r., sygn. akt V Pa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 lipca 2013 r. Sąd Okręgowy w P. w sprawie z powództwa A.S. przeciwko J. Sp. z o.o. w G. o uznanie wypowiedzenia umowy o pracę za bezskuteczne na skutek apelacji powoda zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda 8.627,97 zł z tytułu odszkodowania oraz orzekł o kosztach postępowania.

Strona pozwana zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podniosła, że w sprawie występuje oczywista zasadność skargi. Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ w sytuacji, gdy upłynął krótki okres pomiędzy przystąpieniem powoda do związku zawodowego, a wypowiedzeniem umowy o pracę i pomimo braku otrzymania przez pracodawcę od organizacji związkowej informacji o tym, że powód korzysta z jej ochrony, Sąd drugiej instancji niezasadnie

i z dokonaniem błędnej wykładni art. 30 ust. 2¹ ustawy z 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854 ze zm.) uznał, że strona pozwana miała obowiązek zwrócić się do zakładowej organizacji związkowej z zapytaniem dotyczącym przynależności związkowej powoda, a następnie był zobligowany do przeprowadzenia konsultacji związkowej w związku z wypowiedzeniem umowy o pracę. Zdaniem skarżącej wykładnia gramatyczna art. 30 ust. 2¹ ustawy z 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych prowadzi do wniosku, że obowiązek zasięgnięcia przez pracodawcę informacji w trybie art. 30 ust. 2¹ wskazanej ustawy odnosi się do ogółu pracowników, a nie dotyczących konkretnego pracownika.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji. Artykuł 398⁴ k.p.c. określa wymogi formalne, jakim powinna odpowiadać skarga kasacyjna. Skarga kasacyjna powinna, poza spełnieniem wymagań przewidzianych dla pisma procesowego, zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wniosek o uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (art. 398⁴ § 1 k.p.c.).

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi

kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia prowadzi do stwierdzenia, że twierdzenie o istnieniu przesłanki do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w postaci jej oczywistej zasadności, nie znajduje uzasadnienia w świetle argumentacji przytoczonej w tym zakresie przez skarżącą. Strona pozwana kwestionuje bowiem w istocie oparcie się Sądu drugiej instancji na stanowisku wyrażonym przez Sąd Najwyższy w podjętej w składzie powiększonym uchwale z 21 listopada 2012 r., III PZP 6/12, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 146, zgodnie z którym „nieudzielenie przez zakładową organizację związkową informacji o wszystkich pracownikach korzystających z jej obrony, żądanej przez pracodawcę bez rzeczowej potrzeby, nie zwalnia pracodawcy z obowiązku współdziałania z tą organizacją w indywidualnych sprawach ze stosunku pracy (art. 30 ust. 2¹ ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 79, poz. 854 ze zm.; art. 23 ust. 1 pkt 2 i art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych, jednolity tekst: Dz.U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.)”.

Stanowisko przedstawione przez skarżącą, kwestionujące wskazany wyżej pogląd, nie daje zatem podstaw do uznania skargi kasacyjnej za oczywiście zasadną, bowiem w sprawie nie zaistniała kwalifikowana postać naruszenia prawa.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.